

Nr 19

Av herr **Anderson** i Sundsvall, *om ersättning för skada vid naturkatastrof.*

(Lika lydande med motion nr 14 i Första kammaren)

Under december månad 1966 drog en rad våldsamma snöstormar fram över mellersta Norrlands kustland. Särskilt hårt drabbades norra Ångermanland med örnsköldsviksområdet som centrum. Nederbörden, som enligt medeltalet under de senaste trettio åren brukat hålla sig vid sextio mm, ökade till tvåhundraåttio. De väldiga snömassorna understödda av den stormartade vinden lamslog större delen av trafiken, telefon- och belysningsstolpar bröts av eller vräktes omkull, och där stolparna höll brast ledningarna av tyngden från den tunga snön. Många byar isolerades under veckor och jordbrukarna hade ingen möjlighet att få fram mjölken till mejeriet. Den största och säkerligen mest bestående skadegörelsen drabbade emellertid skogen och särskilt då ungskogen, på vilken man offrat mycket för gallring och annan kostnads- och arbetskrävande vård. Förhoppningarna om att här i framtiden skörda frukterna av det stora arbetet spolieades. Förlusterna för bondeskogsbruket enbart i norra Ångermanland måste räknas i miljontals kronor.

Efter veckor av intensivt och uppoffrande arbete av linjearbetare från när och fjärran och tack vare insatser av militär är nu på de flesta håll kommunikationslinjerna åtminstone provisoriskt i gång. Det återstår emellertid ett enormt arbete innan kraftverkens linjer satts i ordentligt skick. Redan nu har stora summor offrats på reparationer, men det mest kostnadskrävande arbetet finns kvar och kommer att ta mycket lång tid i anspråk.

Strömavbrotten medförde också att alla industrier inom det drabbade området måste inställa driften under avsevärd tid. I allmänhet torde de anställda ha erhållit kompensation för det ofrivilliga avbrottet i arbetet, medan däremot företagen inte blott fått stå för dessa kostnader utan också för andra förluster genom driftstoppet.

Bland annan skadegörelse kan också nämnas att ett betydande antal bilar mer eller mindre fullständigt ramponerats på grund av takras — takras som också i ett par fall medfört förlust av människoliv.

Av denna mycket summariska redogörelse framgår, att det som drabbade stora delar av Västernorrlands läns kustland under december månad 1966 var ingenting mindre än en naturkatastrof med inte bara betydande

besvärligheter som följd utan också mycket stora ekonomiska förluster för enskilda och företag.

Med anledning av det inträffade hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta

att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att genom regeringens försorg länsstyrelsen i Västernorrlands län måtte erhålla i uppdrag att verkställa en utredning angående skadornas omfattning,

att bemyndiga Kungl. Maj:t att använda erforderliga medel att fördelas mellan de av naturkatastrofen hårdast drabbade, samt

att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag om inrättande av en katastroffond att användas vid händelser av detta eller motsvarande slag.

Stockholm den 12 januari 1967

John R. Anderson (fp)
